

Kyrie Eleison

Epistellæsningen til 11. søndag efter trinitatis er fra Paulus første brev til Korinterne, som han skrev ca. år 55. Epistel betyder brev, og det er altså et uddrag af et brev, Paulus skriver til menigheden i Korinth. En menighed som formentlig bestod af ganske få mennesker. Måske 10, måske 20 eller lidt flere. Hvor mange, man er, betyder intet. Det eneste, som betyder noget, er, at sakramenterne forvaltes ret og Guds ord forkyndes uforskyndet. Paulus skriver, at menigheden frelses, "hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkyndte jer det - ellers var det til ingen nytte, I kom til tro."

Paulus har naturligvis ret i, at det intet nytter at være døbt og kalde sig kristen, hvis man ikke har den ene sande tro.

Det er derfor afgørende at forstå, hvad ordet tro betyder. I dag forstås tro oftest som noget usikkert, noget subjektivt og personligt. Noget som har med følelser at gøre og som gælder for den troende, men ikke nødvendigvis for andre. Mange tror i dag, at religion kan være en rent personlig sag. Sådan er det ikke, når man er kristen.

I kristendommen betyder det at tro på noget det samme som at bekende sig til noget og holde dette sandt som en klar og tydelig og urokkelig sandhed.

Når vi som kristne tror på, at Jesus er Guds søn, som ofrede sig på korset for vores skyld og på trediedagen opstod fra de døde, så er dette ikke en sandhed, vi føler og som kan være sand for os og usand for andre.

Nej, vi bekender os til disse ting som historiske begivenheder. Enten fandt de sted, eller så fandt de ikke sted. Hvis de fandt sted, så må de nødvendigvis være det vigtigste, der nogensinde er sket på jorden.

Når vi derfor siger, at vi tror på disse begivenheder, så betyder det, at vi har gjort dem til fundamentet i vores liv, og at vi ved, at de er fundamentet under hele universets eksistens.

For disciplene og Paulus var der ingen vej uden om. De havde jo selv oplevet det. Disciplene havde set miraklerne, de havde hørt på Jesus, de havde set ham dø og de havde været sammen med ham efter opstandelsen. Også Paulus mødte den opstandne Jesus Kristus. Paulus skriver:

"Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv. dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovet hen."

Der er altså, skriver Paulus, over 500 mennesker, som har mødt den opstandne Jesus Kristus.

Derfor er der ingen som helst grund til at tvivle på det, men omvendt al mulig grund til at overveje, hvad Jesu Kristi opstandelse betyder og holde fast ved denne erkendelse som det vigtigste i universets historie.

Det er så hvad tro betyder. Det betyder hele tiden at minde sig selv og verden om betydningen af denne objektive sandhed ved at deltage i den hellige gudstjeneste og dér modtage frelserens legeme og blod i den hellige nadver.

Jesu velbevidnede opstandelse betyder, at han virkelig er den, han selv påstod, han var, nemlig den almægtige Gud, som valgte at ydmyge sig og blive menneske og derved opfyldte alle de håb og alle de Guds løfter, som lå skjult i Den hellige Skrift.

Når det er sandt, at himlens og jordens skaber blev menneske og lod sig korsfæste, så kan intet i verden forstås ret, hvis det ikke ses i lyset fra Jesus Kristus. Han er den hovedhjørnesten, som holder hele verdensordenen oppe. Han er den, som får alle brikkerne i verdens puslespil til at falde på plads.

Tro er altså på ingen måde noget andet end viden. Vores kristne tro er, at vi bekender os til en objektiv viden, som vi bygger alt andet på.

På samme måde så er omvendelse til kristendommen heller ikke en omvendelse til en følelse, men til en klar objektiv viden.

Når vi som kirke samles til gudstjeneste, så er det altså heller ikke vores følelser eller vores personlige religiøse forestillinger, vi samles om, men om de klare og uforanderlige kendsgerninger, kirken er grundlagt på.

Derfor er det ikke os men Gud, som er i centrum, og derfor sidder vi ikke i rundkreds men rettet mod det hellige alter, hvor Gud gentager offeret på Golgata.

Det er naturligvis kun smukt og godt, at Gudstjenestens højtidelighed og salmernes skønhed inspirerer os til at modtage nadveren med fromhed og eftertanke, men det er alt sammen noget, som kommer i anden række. Det er nogle virkninger, nadveren kan have, fordi den først er noget ydre og objektivt nemlig Guds eget legeme.

Også i denne forstand er en gudstjeneste i eminent grad envejskommunikation.

Selv vi kristnes bønner og bekendelser udspringer ikke af os selv. Også de har Gud som kilde derved, at det også i dem er Gud, som handler i os. Derfor kan vi altid stole på ordene. Det er derfor, der aldrig må være underholdning eller f.eks. blive klappet i en kristen kirke, thi derved har man jo sat noget menneskeligt og ikke Gud i centrum.

Og her er vi så også fremme ved evangelieteksten om tolderen og farisæeren i templet.

Farisæeren har en fejl, som gør, at han ikke kan møde Gud. Denne fejl består i, at han hele tiden har sig selv og vi mennesker i centrum.

Farisæeren kommer i kirke ikke for at høre Gud, men for selv at tale om sine og andre menneskers følelser.

Han mener altså, at tro er en særlig følelse, en særlig personlig egenskab. Og han går helt sikkert glad hjem. Han har, som det hedder i dag, haft en god oplevelse, som han kan gå selvbekræftet hjem fra. Han kunne endda finde på at klappe i kirken.

Tolderen, derimod, véd, at der intet er i ham selv, som frelses. Han kommer ikke til kirke for at tale med sig selv eller med Gud.

Han stiller sig nøgen, tomhændet og uden noget foran Gud, parat til at høre hans dom.

Han kan ikke sige andet end: Gud vær mig synder nådig. Det er det samme som at sige: Herre, forbarm dig, eller på latin: Kyrie Eleison. Det er, hvad vi kan sige. Og så svarer Gud at han har forbarmet sig. Han er død på korset. Det er skabningens klare og objektive grundvold og det skal være grundvolden i vores liv.

Han døde for at frelse de fortabte, nemlig os. Ser man ikke dette, så ser man ikke universets centrum og historiens centrum. Kyrie Eleison

Thi centrum er korset på Golgata, hvor den almægtige Gud, universets Skaber og tidens Herre, i sin søn Jesus Kristus, ofrer sig selv og udgyder sit blod på jorden for ved det at skabe evigt liv og salighed for os.

Kyrie Eleison.